

Pri volitvah so bili izvoljeni vsi stari odborniki, le namesto umršega prof. Lorkoviča je bil izvoljen pisatelj Šandor Gjalski. Če povémo še to, da je ta dan z Matičine hiše vihrala národna zastava in da so se zvečer odborniki in pisatelji kot gostje predsednikovi in tajnikovi zbrali v Matičinem dómu, poročili smo prav natanko, kakó smo brez vsega hrupa dostojno praznovali imenitno petdesetletnico „Matice hrvaške“, tega prvega in najobljubljenjéjšega književnega zavoda hrvaškega, kateremu ne najdeš nasprotnika ne med stanovi, ne med politíškimi strankami. To pa nam priča iz nova, kakó je prav književnost tisto vzvišeno polje, na katerem se polegajo strasti in na katerem si podajajo roke možje, kateri sicer stojé nasprotno drug drugemu!

Slovo.

Jesen solca sev omaga,
Hladneje sije žar njegov —
Jesen se bliža meni, draga,
Že hladnih veje dih vetrov.
Oprósti, če ljubezen vrela,
Ki žarno záte je gorela,
Ugašati je zdaj začela,
Ko hladnih veje dih vetrov!

Ti še cvetěš v pomladni dóbi,
In v sreci ti cvetě pomlad,
Umelni se jesenski zlôbi,
Da te ne zamorí nje hlad;
Brezskrbno na desnico kréni,
Odločena je leva méni,
Kjer vetri vejejo strupeni
In kjer morí jesenski hlad.

Fr. Gestrin.

Želja.

Žemlja tam leži na vzhodi,
Zkáte dviga v zrak bregóve;
Bisere tam v lišp narodi
Bógstvom nosijo v hramóve.

Plaval bi pod nebom jasnim
Tjakaj v óne kraje zkáte,
Vstavil se nad rajem krasnim,
Po zaklade šel bogate.

Spet nazaj bi nad prepadi
Nesla krila me razpeta:
Zidal grad domá z zakladi
Lep bi, kakor veža sveta . . .

Bisere bi s prstom smelim
Vpletel v kodre devi svoji,
A rubin nad čelom belim
Bliskal boginji bi moji . . .

y.

